

менти, публикувани въ Българска Сбирка, останаха при мене, като заминахъ за Пловещъ, тъй като азъ ги съставяхъ, пишахъ и вършахъ всичката работа; понеже г-нъ Диямандеску не знаеше български езикъ писмено, а другитѣ членове не бѣха до тамъ грамотни. Когато бѣхъ въ Пловещъ, тѣ отъ Букурещъ ми искаха тѣзи документи, азъ имъ ги изпратихъ, освѣнъ печата на тайния комитетъ, който остана при мене и до днесъ, и много добръ съмъ направилъ, защото, както ще се види по-послѣ, тѣ разтуриха комитета, като ги обнародваха въ 11 брой на в. „Народность“ 1 година. Тѣ прѣдали тѣзи документи на Грудова, когото тоже приели въ комитета, и слѣдъ смъртта на Грудова г-нъ Кисимовъ ги прибира измежду писмата му, и ги обнародва въ „Б. Сбирка“ съ писмото ми, чрѣзъ което имъ изпращамъ всички долуизложени документи.

Ето прочее клѣтвата, *свѣщената коалиция* на двата езика румжнски и въ оригиналъ на български, която остана само въ проектъ, писмото ми и другитѣ документи, изпратени отъ Пловещъ, гдѣто се намѣрвахъ като учителъ, въ слѣдствие на разбърканитѣ работи на тайния комитетъ, причинени отъ възвръщането на Раковски отъ Русия въ Букурещъ, за която случка ще обясна на друго мѣсто.

ДОКУМЕНТИТѢ.

№ 1. Моето писмо отъ Пловещъ, съ което изпращамъ документитѣ до Комитета въ Букурещъ.

(Свършено мълчание, дѣятелностъ и самоотвержение*).

Къмъ Централний Съз. Български Комитетъ.

Приложенитѣ тукъ акти ми се искаха нѣколко пѣти като отъ страна на Централний Комитетъ; но защото ис-

*) Това е мотото на Централний Съз. Бълг. Комитетъ, което се туя при сѣкой актъ на комитета, което трѣба да се слѣдва отъ сѣкий съзаклѣтенъ членъ. Зато азъ по самоотвержение се подписвахъ най-послѣ въ комитетскитѣ акти.